ΑΡΙΘ. 19 Ι ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1922

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ **ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ** ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΟΝ

REVUE BI-MENSUELLE METAPHYSIQUE ET PHILOSOPHIQUE

12, RUE NAVARIN, ATHÈNES

Éditeur-Directeur: A. HADJIAPOSTOLOU

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ :

1ον) LE CENTRE DE L' EQUILIBRE MONDIAL, ὑπὸ ***Ἀντωνίου Φ. Χαλᾶ***. Τιμᾶται Δρχ. 20.

2ον) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ Ή ΠΕΡΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ὑπὸ ***Ἀντωνίου Φ. Χαλᾶ***. Τιμᾶται Δρχ. 6.

Ἀμφότερα εὑρίσκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας. Ἀποστέλλονται εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Προετοιμάζονται ὑπὸ τοῦ ἰδίου :

3ον) ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΕΝ ΤΗ ΝΕΩΤΕΡΑ ΦΥΣΙΚΗ (Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

4ον) ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΓΝΩΣΤΑΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ.

ΑΡΙΘ. 19 Ι ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1922

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΕΚΔΟΤΗΣ

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα δὲν ἐπιστρέφονται	**ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ** *Ἐσωτερικοῦ Δρ. 12.—* *Αἰγύπτου Γ, Δ. 50.—* *Ἀμερικῆς Δολ. 2.50*	*Αἱ ἐπιστολαὶ ἐν γένει πρὸς τὴν διεύθυνσιν*

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ

Η ΕΛΕΝΗ SMITH

ΚΑΙ ΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΙ

Ἀπό τινος καιροῦ μεγάλη συζήτησις ἐπικρατεῖ εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον; περὶ τῶν ἐκ τοῦ ἀγνώστου περιερχομένων ραδιοτηλεγραφικῶν διαταράξεων εἰς τοὺς ἐνταῦθα ραδιοτηλεγραφικοὺς σταθμούς. Πράγματι, πλειστάκις συναίβει ὥτε, αἱ ἐπὶ τῆς γῆς ἐγκατεστημένοι δέκται τῶν ἑρτζιανῶν κυμάνσεων, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραλαβῆς τηλεγραφήματός τινος, νὰ ὑφίστανται διαταράξεις οἵας θὰ ἠδύνατο νὰ παρακαλέσῃ πομπὸς εἰς πολὺ μεγάλην ἀπόστασιν εὑρισκόμενος καὶ ἀποστέλλων τηλεγραφήματα εἰς γλῶσσαν τελείως ἀκατάληπτον. Οἱ μᾶλλον ἐπηρεασθέντες τοιοῦτοι δέκται εὑρίσκονται ἐγκατεστημένοι ἢ ἐν Λονδίνῳ ἢ ἐν Νέᾳ—Ὑόρκῃ.

Ἡ πρότασις, ὡς πρὸς τὴν ἐξήγησιν τῆς προελεύσεως τῶν τοιούτων διαταράξεων, ἐπέφερε μεγάλους δισταγμοὺς εἰς τοὺς πρὸς τοῦτο ἐρωτηθέντας φυσικούς. Καὶ ἄλλοι μὲν ἐξέφρασαν τὴν γνώμην ὅτι αἱ ἄτακτοι αὗται συμβολλαὶ τῶν κυμάνσεων ὀφείλοντο εἰς μεμακρυσμένας ἀτμοσφαιρικὰς διαταράξεις, ἄλλοι ὅτι προήχοντο ἐκ τῶν ἐν τῷ πλανήτῃ Ἄρῃ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, κατοικούντων ὁμοίων μας, οἵτινες, κατάχοντες τὰς σχετικὰς συσκευὰς πρὸς παραγωγὴν καὶ ἐκπομπὴν ἠλεκτρικῶν κυμάνσεων, ἐπιχείρουν τὴν

μεθ' ἡμῶν ἀναλαγὴν συζητήσεων, ἄλλοι δὲ τέλος ὅτι προήρχοντο ἐκ τῆς Σελήνης. Ἡ τελευταία μάλιστα ὑπόθεσις αὕτη ὡδήγησεν ἐν μέρει, ὡς γνωστόν, τὸν ἄγγλον μυθιστοριογράφον Wells εἰς τὴν συγγραφὴν τοῦ περιφήμου του ἔργου: «Les premiers hommes à la Lune».

Ἐν πάσει περιπτώσει τὸ γεγονὸς τοῦτο ἤρκεσε διὰ νὰ θέσῃ εἰς δρᾶσιν τοὺς ἐπιστήμονας, ἀκαδημιακὸν δὲ βραβεῖον ὡρίσθη δι' ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τεθεῖ εἰς ἐπικοινωνίαν μεθ' οἱουδήποτε πλανήτου καὶ ἀνταλάξει μετ' αὐτοῦ σημεῖα. Πλὴν οὐδεμία μέχρι τοῦδε τοιαύνη ἀνακάλυψις ἐγένετο.

Ἐν τούτοις ὅλως τυχαίως καὶ δι' ἄλλου τελείως μέσου ἔμελλε νὰ ἐπιστευχθῇ ἡ τοῦ Ἄρεως περιγραφή, προσέτι δὲ ἡ ἀναγνώρισις τῶν κατοίκων αὐτοῦ, τῶν ἐθίμων των, τῆς γλώσσης καὶ τοῦ ἀλφαβήτου των.

Ἡ Δἰς Ἑλένη Smith, κατέχουσα ἐξαιρετικὰ χαρίσματα μεσαζούσης, εἶναι νεάνις ὑγιὴς κατά τε τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, δὲν ἐκμεταλλεύεται δὲ ἐπαγγελματικῶς τὰ χαρίσματα ταῦτα.

Γνωστὴ οὖσα, ὡς ἐξαιρετικῆς εὐαισθησίας μεσάζουσα, ἔλαβε μέρος εἰς πλεῖστα πειράματα ἐνώπιον πολλῶν ἰατρικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ἐπισημοτήτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ καθηγητὴς Flournoy. Μία τῶν ἐξαιρετικῶν ἰδιοτήτων τῆς μεσαζότητός της εἶναι ὅτι δύναται νὰ ἐκτελῇ τὴν κλησθεῖσαν *ἀναδρομὴν τῆς ἐνθυμίσεως* (régression de la mémoire) καθ' ἣν εἶναι δυνατὸν αὐτῇ νὰ βλέπῃ καὶ νὰ περιγράφῃ λεπτομερῶς καὶ ἐν γένει νὰ διάκηται ὡς ἐὰν ἔζει εἰς παρελθούσας ἐποχάς.

Τὰ πειράματα ἐξετελοῦντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κανονικῶς, ὁπότε ἄνευ οὐδενὸς προϊμίου, ἡ δὶς Smith ἤρχισε καθ' ἑκάστην καὶ ὡρισμένην ὥραν νὰ πίπτῃ εἰς βαθυτάτην ληθαργίαν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν καθημερινῶν της τούτων ὑπνώσεων ἔβλεπε καὶ περιέγραφεν αὐτά, ἐν λεπτομερείᾳ, διάφορα δράματα, ἅτινα ἐξετειλύσοντο πρὸ τοῦ ἐγκεφάλου της, ὡς ἐνώπιον κινηματογραφικῆς ὀθόνης. Ἐὰν δὲ ἐτύγχανε, διὰ τῆς ἐκ νέου ἐγρηγόρσεώς της νὰ διακοπῇ ἡ διήγησις, ἐπανήρχιζεν αὕτη τὴν ἐπομένην ἐκ τῆς λέξεως εἰς ἣν ἡ τῆς προηγουμένης ἡμέρας ἀνακοίνωσις ἐπερατοῦτο.

Αἱ περιοδικαὶ αὗται δραματικαὶ περιγραφαὶ διήκουν ἐνίοτε ἐπὶ ὁλοκλήρους μῆνας συνίστον δὲ τελείαν ἱστορίαν περιπετειῶν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τοιούτων πειραμάτων, ἡ μεσάζουσα ἀπέβαλεν ὁλοσχερῶς τὴν προσωπικότητά της καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο οὐχὶ ἡ Ἑλένη Smith, ἀλλ' ἰνδή τις νεάνις ἀκούουσα εἰς τὸ ὄνομα Simandini καὶ ὑπανδρευμένη ἰνδόν τινα πρίγκηπα ὀνομαζόμενον Sivrouka Nayaka, ὅστις ἐβασίλευε περὶ τὸ 1400 εἰς τὴν Κανάρην.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀποπνευματόσεώς της, ἡ μεσάζουσα αὕτη ἐκαθίζετο κατ' ἀνατολικὸν τρόπον (σταυροπόδι) καὶ ᾖδε ἓν

ειδύλλιον ἢ μίαν λητανείαν εἰς παρομοίαν πρὸς τὴν τῶν Ἰνδῶν γλῶσσαν ἢ ἤρχιζε συζήτησιν, πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν γλῶσσαν, μετά τινος φανταστικοῦ προσώπου ἢ τοὐλάχιστον ἀοράτου εἰς τοὺς παρεστῶτας.

«Αἱ λέξεις, γράφει ὁ κ. Lemaitre, καθηγητὴς εἰς τὸ κολλέγιον τῆς Γενεύης καὶ παρὼν εἰς τὰ πειράματα τῆς Ἑλένης Smith, αἱ λέξεις αἱ προφερόμεναι ὑπ' αὐτῆς, ἔχουσι τὸ ὁμιάζον πρὸς τὰς πολυαρίθμους διαλέκτους τὰς ἄλλοτε ἐν Ἰνδίαις ὁμιλουμένας καὶ ἰδίᾳ ἐν Κανάρῃ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ XV αἰῶνος».

Μεγάλως ἐνδιαφερθὴς ὁ κ. Flournoy ὑπὸ τῶν περιέργων τούτων φαινομένων ἐξήτασε τὸ ζήτημα τοῦτο βαθύτερον.

Ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεως ταύτης ὑπῆρξεν ὅτι ἡ Δὶς Smith, ἀπηρνεῖτο τὴν εἰς προηγομένην χρονολογίαν τυχὸν ὕπαρξίν της ἐν Ἰνδίαις, ἀλλὰ διετείνετο ὅτι, κατὰ τὴν ἀποπνευμάτωσίν της, ἔζη παρελθόντα βίον ἐν τῷ πλανήτῃ Ἄρῃ, ὡς πρὸς τὸν ὁποῖον ἔδιδε σχετικὰς λεπτομερεῖς περιγραφὰς καὶ ὅτι συνομίλει μετά τινος κατοίκου τοῦ Ἄρεως.

Ἐξακολουθοῦσα τὴν περιγραφήν της, ἡ Δὶς Smith ἔλεγεν ὅτι, αἱ κατοικίαι τῶν ἐν τῷ Ἄρῃ κατοικούντων, ἔχουσι τι τὸ περίεργον ὡς πρὸς τὴν κατασκευὴν καὶ εἶναι ἐπιπλωμέναι κατ' ἀνατολικὸν περίπου τρόπον. Ὡσαύτως ὅτι ἔβλεπεν ὕδωρ χεόμενον ἐπὶ τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν, ἰδιορύθμους ἁμάξας μεταφορὰς κινουμένας ἄνευ οὐδενὸς θορύβου καὶ ἐκπεμπούσας κατὰ τὴν διαδρομὴν ἰσχυροὺς ἠλεκτρικοὺς σπινθῆρας.

Οἱ κάτοικοι ὁμοιάζουν κατὰ πολὺ πρὸς ἡμᾶς, φοροῦσι δὲ εὐρείας περισκελίδας καὶ μακροὺς χιτῶνας συσφιγμένους περὶ τὴν μέσην.

Αἱ κατηγορίαι ἃς προέθεσαν οἱ διάφοροι μὴ πιστεύοντες ἐναντίον τῆς Δος Smith, εἶναι ὅσους δύναταί τις νὰ φαντασθῇ, αἱ πλεῖσται ὅμως εἶναι μωραὶ καὶ ἀστήρικτοι.

Καὶ κατὰ πρῶτον ἐκατηγόρησαν αὐτὴν ὡς ἐμπνευσθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἔργων τοῦ κ. Καμίλλου Flammarion· ἀλλ' ὁ μέγας ὅμως οὗτος ἀστρονόμος ὑπέθεσε τοὺς κατοίκους τοῦ Ἄρεως ὑπὸ ὅλως διαφέρουσαν ἐνδυμασίαν, καὶ κυρίως ἡ Δὶς Smith ὁμίλει εἰς Ἀριακὴν γλῶσσαν, μετὰ κατοίκου τοῦ Ἄρεως, ἥτις περισυλλεγεῖσα ἐπαρουσίαζε πλεῖστα στοιχεῖα γραμματικῆς. Παρετήρησαν ἐπίσης ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς Smith ὁμιλουμένη γλῶσσα παρουσίαζεν ὁμοιότητάς τινας μὲ τὴν γαλλικήν, ἀλλὰ μεταξὺ τῆς τελευταίας ταύτης καὶ ὑπὸ τῆς μεσαζούσης ὁμιλουμένης ὑπάρχουσι οὐχὶ μέγισται διαφοραί, ἀλλ' ἀνυπέρβατα χάσματα.

Καὶ κατὰ πρῶτον δὲν παρουσιάζεται οὐδὲν συμφέρον τῆς τοιαύτης προσπαθείας πρὸς ἐξαπάτησιν, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον ὑποβάλλεται ἡ ἐρώτησις, τὸ πῶς ἠδύνατο ἡ νεαρὰ αὐτὴ κόρη νὰ ἐκμάθῃ τὴν τόσον δύσκολον ἀραβικὴν γλῶσαν καὶ μάλιστα ἄνευ

διδασκάλου, κατάπιν δὲ νὰ τροποποιήσῃ αὐτὴν εἰς τὸ σημεῖον ἔνθα αὕτη ὁμίλει ταύτην.

Ὡς βλέπομεν λοιπὸν θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον, ἂν ὄχι ἀδύνατον, νὰ λάβῃ χώραν οἱασδήποτε φύσεως δόλος κατὰ τὰ πειράματα τῆς Δος Smith.

Ἐν πάσει περιπτώσει, οὐδόλως πρέπει νὰ θεωρῆται ἀδύνατον τὸ πρᾶγμα, τὸ νὰ ἔλθωμεν δηλαδὴ ἡμέραν τινα εἰς σχέσεις μεταξὺ τῶν πλησιεστέρων μας μεσουρανίων γειτόνων: τῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεως.

Ἀπὸ τοῦ 1892 ἤδη ὁ κ.Κάμ. Flammarion ὁμιλῶν περὶ τοῦ πλανήτου Ἄρεως, ἔλεγε: «Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν, ἄγνωστα ἀκόμη εἰς ἡμᾶς μέσα, θὰ προσκομίσωσιν ἡμῖν ἀμέσους ἀποδείξεις ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως κατοίκων εἰς τοὺς ἄλλους πλανήτας, προσέτι δὲ, ἀναμφιβόλως, θὰ θέσωσι ταῦτα ἡμᾶς εἰς ἄμεσον ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν μας τούτων τοῦ διαστήματος».

Αἱ ἀπειράριθμοι ἀνακαλύψεις, αἱ μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην πραγματοποιηθεῖσαι, ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς νὰ ἀναμείνωμεν τὴν ἡμέραν ταύτην μετὰ μεγαλειτέρας ἀκόμη ἀνυπομονησίας ἢ τῆς τοῦ σοφοῦ ἀστρονόμου, ἐὰν δὲ, ὡς οἱ πλεῖστοι διατείνονται ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως, κέκτηνται μεγαλλειτέρας μορφώσεως καὶ ἐξευγενήσεως ἢ ἡμεῖς, ἡ σύμμιξις αὕτη τῶν δύο κόσμων τοῦ διαστήματος, θὰ προκαλέσῃ ὡσαύτως τὴν σύμμιξιν τῶν χαρακτήρων καὶ ἐπὶ τέλους τὸν *ἐξανθρωπισμὸν ἡμῶν!*

ΗΘΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΕΑΥΤΟΝ

Ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ ἐννοήσῃ εὐθὺς ἀμέσως, ποῖα εἶνε τὰ καθήκοντά του, πρὸς τὸν ἑαυτόν του, πρέπει νὰ εὕρῃ ποία εἶνε πρῶτον ἡ φύσις του καὶ δεύτερον ποίαν θέσιν ἔχει εἰς τὸ Σύμπαν. Ὁ ἄνθρωπος, βλέπων ὅτι ἐπικρατεῖ ὅλων τῶν ἄλλων ζώων καὶ ὅτι ἀξίζει περισσότερον τούτων, σχηματίζει ἀμέσως τὴν ἰδέαν ὅτι εἶνε μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδος του.

Ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ταύτης ὁρμώμενοι, δὲν δυνάμεθα τελειωτικῶς νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε τὸ πᾶν ἐν τῷ Σύμπαντι. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε καὶ αὐτὸς παρὰ μία βαθμὶς τῆς ὅλης Δημιουργίας καὶ ἐὰν ἐξουσιάζῃ τὰς κατωτέρας βαθμῖδας, ἀσφαλῶς θὰ ἐξουσιάζεται παρὰ τῶν βαθμίδων, αἵτινες εἶνε ὑπεράνω αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ Σύμπαν, ἐξέρχεται, ἐφ' ὅσον προχωροῦντες τὸ ἐξετάζομεν, τῶν ὑλικῶν ἡμῶν μέσων καὶ τῶν ὑλικῶν αὐτοῦ ἐκδηλώσεων, συνάγομεν ὅτι καὶ πέραν τοῦ ὁρατοῦ κόσμου

ὑπάρχουσιν ὀντότητες ἐπικρατοῦσαι ἡμῶν, διὰ νὰ φθάσωμεν οὕτω μέχρι τοῦ Θεοῦ.

Ὥστε λοιπόν, τί σημαίνει ἄνθρωπος; Ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν φιλοσοφίαν, ἐμάθομεν ὅτι εἶνε ζῶον λογικόν. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὄν τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα ἀπέκτησε μεγίστην ἐνέργειαν, ἐνῷ ὅμως ἐπίσης ἡ λογικὴ καὶ ἡ βούλησις ηὐξήθησαν ἀναλόγως.

Οὕτω πως καθοριζόμενος ὁ ἄνθρωπος, ἐνεργεῖ διὰ τῆς λογικῆς καὶ βουλήσεως, εἰς τὸ πῶς νὰ περιορίσῃ καὶ ἐν τέλει νὰ ἐξαλείψῃ τὰ πάθη του. Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ ἀναγκαῖος συλλογισμὸς τῆς ἐνεργείας τοῦ πνεύματος, ἀφοῦ ἄλλως τε, εἶνε γνωστόν, ὅτι πᾶσα ἀνθρωπίνη ὕπαρξις, ἐρχομένη εἰς τὸν κόσμον, φέρει μεθ' ἑαυτῆς καλὰς ἢ κακὰς κλίσεις καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἐν τῷ ὁρατῷ κόσμῳ ζωήν της ἐπικτᾶται ἄλλας κακὰς ἢ καλὰς κλίσεις. Σημειῶ, ἐνταῦθα, ὅτι διὰ τῆς λέξεως πάθη, ἣν προανέφερον, ἐννοῶ πᾶσαν λύπην ἢ χαράν, πᾶν ἔνστικτον, ὁρμήν, ἐπιθυμίαν κλπ. καὶ ἐν γένει λαμβάνω τὴν λέξιν αὐτὴν μὲ ἔννοιαν γενικωτάτην.

Ἡ ἐνέργεια τοῦ πνεύματος, κατὰ τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ πάθους, εἶνε ἀσθενὴς καὶ τὸ πάθος ἰσχυρόν. Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως οἱ ὅροι ἀντιστρέφονται καὶ τὸ πνεῦμα καθίσταται ἰσχυρόν, ἐνῷ τὸ πάθος ἀσθενεῖ. Τότε δύναται εὐκολώτερον τὸ πνεῦμα νὰ συντρίψῃ τὸ πάθος.

Ἰδοὺ τὸ δρᾶμα πάσης ζωῆς, ἰδοὺ ἡ ζωὴ πάσης ὑπάρξεως.

Διότι κανεὶς δὲν δύναται, δυστυχῶς, νὰ διαφύγῃ τὰ πάθη καὶ ὅταν ταῦτα ἐκδηλοῦνται, ἡ δύσκολος καὶ κουραστικὴ ἐνέργεια τοῦ πνεύματος ἄρχεται μὲ τοὺς βοηθούς του, τὴν λογικὴν καὶ τὴν βούλησιν.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς μεθόδου αὐτῆς δὲν εἶνε ποσῶς εὔκολος διότι ὁ ἄνθρωπος, ἀφίνει σχεδὸν πάντοτε τὸν ἑαυτόν του ἕρμαιον τῶν παθῶν του, ταῦτα δὲ γεννώμενα, αὐξανόμενα καὶ κατακυριεύοντα αὐτοῦ, δύνανται νὰ τὸν ὁδηγήσωσι πρὸς τὸν κρημνὸν τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ ἐξαφανισμοῦ.

Διὰ τοῦτο, μεγάλη προπαρασκευὴ χρειάζεται, ἵνα τὸ πνεῦμα ἐνδυναμωθῇ καὶ καταστῇ ἕτοιμον, ἵνα ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἐχθρὸν ὅταν οὗτος ἐκδηλωθῇ.

Κατανοοῦντες πλήρως τοὺς συλλογισμοὺς αὐτοὺς καὶ θέτοντες αὐτοὺς εἰς ἐφαρμογήν, φανερὸν εἶνε ὅτι πλείστας πράξεις αἵτινες δύνανται νὰ ἔχωσι κακὰς συνεπείας διὰ τὸν ἑαυτόν μας, θὰ δυνηθῶμεν νὰ τὰς ἀποφύγωμεν.

Τὸ πῶς ὀφείλομεν νὰ ἐνεργῶμεν καὶ πῶς δέον νὰ διακρίνωμεν τὰ πάθη μας, θὰ πραγματευθῶμεν ἄλλοτε.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ

ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Η ΔΙΨΑ ΤΗΣ ΜΑΘΗΣΕΩΣ

'Ανέβαινα ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ. Μόλις μπῆκα εἰς τὸ βαγόνι εἰς τὸν Σταθμὸν τοῦ Πειραιῶς καὶ κάθισα κάπου, ταὐτοχρόνως σχεδὸν πίσω μου, ἠκολούθησαν δύο κύριοι καὶ ἤκουσα τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν λέγοντα:

—'Εμένα δὲν μ' ἀρέσει νὰ διαβάζω κάτι καὶ νὰ καταλαβαίνω ποιὸ θὰ εἶνε τὸ τέλος. Ἔτσι δὲν ἔχει γοῦστο.

'Εμπῆκαν καὶ ἐκάθησαν ἀπέναντί μου.

'Εφαίνοντο ὑπάλληλοι μᾶλλον καὶ οἱ δύο τους, ἡλικίας περίπου 35 ἐτῶν καὶ μὲ ἐξωτερικὸν ἁπλὸ πολύ. Δὲν ἐφαίνοντο οὔτε κἂν γιὰ ἀστοί. Ἡ συνομιλία τους ἦτο πολὺ θερμή, πολὺ ἐνδιαφέρουσα γιὰ αὐτοὺς καὶ ἀδιαφοροῦσαν γιὰ τοὺς ἄλλους συνταξειδιώτας. Ὁ ἕνας κρατοῦσε καὶ ἕνα δέμα, τὸν ἤκουσα δὲ εἰς μίαν στιγμὴν νὰ λέγῃ:

— Ἕνα εἰκοσιπεντάρικο εἶχα στὴν τσέπη μου ὅλο ὅλο καὶ τὤδωκα καὶ πῆρα τοῦτο δῶ (ἔδειξε τὸ δέμα). Ἂν εἶχα μαζύ μου καὶ ἄλλα λεπτὰ θἄπαιρνα καὶ ἄλλα βιβλία.

Κατάλαβα, λοιπόν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ δύο φιλομαθῶν ἀνθρώπων καὶ ὅτι ἡ συζήτησις ἦταν φιλολογική. Χωρὶς νὰ θέλω, ἄρχισα νὰ προσέχω τί λένε.

Ἔ! θὰ τὸ πιστέψετε; Μετάνοιωσα. 'Ενῷ τὸ τραῖνο προχωροῦσε, ἄκουγα τὴν συνομιλίαν ἡ ὁποία ὅσον προχωροῦσε, τόσον περισσότερον μὲ ἀπογοήτευε. Ὁ ἕνας ἀνέπτυσσε ὅτι τὸ μυθιστόρημα ποῦ διαβάζει κανεὶς καὶ καταλαβαίνει ἀπὸ τή μέση ποιὸ θὰ εἶνε τὸ τέλος, δὲν ἀξίζει καὶ διὰ τοῦτο προτιμᾷ μυθιστορήματα ὅπως ὁ Γιοῦντεξ, ὅπως ἡ Μάσκα μὲ τὰ ἄσπρα δόντια κλπ.

Ὁ ἄλλος ἦταν ὀλιγαρκέστερος. Ἱκανοποιεῖτο μὲ τὴν ἀνάγνωσιν ὀλίγων καλογραμμένων βιβλίων καὶ ὡς τοιαῦτα ἀνεγνώριζε ὅσα εἶχε μέσα στὸ δέμα του. Ὅταν τὸ ἄνοιξε γιὰ νὰ τὰ δείξῃ, εἶδα ὅτι εἶχε ἐκεῖ μέσα, 4—5 τόμους μυθιστορημάτων λαϊκῶν, τοῦ ὁποίου ὁ πρῶτος ἔφερε τὸν τίτλον «Ἡ ἀπολογία τοῦ ληστάρχου Δημοπούλου».

Κατόπιν ὁ πρῶτος ἄρχισε νὰ διηγῆται εἰς τὸν ἄλλον, τὴν ὑπόθεσιν τῆς κινηματογραφικῆς ταινίας «Τὸ σταχτὶ αὐτοκίνητο» ἡ ὁποία διαιρεῖται, ὡς γνωστὸν εἰς....854 ἐπεισόδια ἀπὸ....7 πράξεις τὸ καθέν.

Τί νὰ σᾶς πῶ, ἀγαπητοί. Οὐδέποτε θὰ μπορέσω νὰ καταλάβω τὴν νοοτροπίαν αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ ὀπισθοδρομικὸν ἔτος εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἐγκέφαλός των ἐσταμάτησεν.

Γίνονται ἀνακαλύψεις, ἀναγγέλλονται ἐφευρέσεις, ἡ ἐπιστήμη προχωρεῖ εἰς ὅλους της τοὺς κλάδους, γίνονται πόλεμοι ποῦ ἀνα-

τρέπουν τὰ πάντα, ἔρχονται ἰδέες νέες καὶ θεωρίες νέες, ἐγκαινιάζονται κοινωνικὰ καὶ φιλοσοφικὰ συστήματα καὶ μέσα εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἐξέλιξιν, οἱ πτωχοί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τῷ πνεύματι, παραμένουν ἀκλόνητοι εἰς τὴν προσβλητικὴν κατάστασιν νοοτροπίας τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὁ Νταβέλης ἐτρομοκράτει τὴν Ἑλλάδα.

Ὑψώνω φωνήν, λοιπόν, κατὰ τῆς ὀπισθοδρομηκότητος αὐτῆς, κατὰ τῆς στασιμότητος αὐτῆς, τοῦ νεωτέρου ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ ἐξομολογοῦμαι ὅτι τώρα μόλις καταλαβαίνω, διατί παραλλήλως πρὸς τὴν ἄλλην πληγὴν τῶν αἰσχρῶν αἰ ἀσέμνων περιοδικῶν, ἑκατοντὰς ἀνθρώπων ἐκδίδει, εἰς τριακοντάλεπτα εἰκονογραφημένα (;) φυλλάδια, τὴν Γενοβέφαν, τὸν Λήσταρχον Τσανάκαν, τὴν Κατάραν τῆς Μάννας καὶ χίλια δυὸ ἄλλα ἔργα ἀνάρμοστα ἐντελῶς πρὸς τὴν σύγχρονον ἑλληνικὴν σκέψιν.

Δὲν θέλω βέβαια νὰ πῶ ὅτι ἡ φιλολογία μας εἶνε πλουσία εἰς πᾶσαν πνευματικὴν τροφήν. Ὁπωσδήποτε ὅμως ἔχομεν λογογράφους καλοὺς τοὺς ὁποίους μπορεῖ ἀξιόλογα νὰ διαβάσῃ ὁ κοσμάκης γιὰ νὰ διδαχθῇ καὶ ὄχι νὰ στραβωθῇ. Ἔχομεν, ἐπίσης τώρα τελευταίως, καὶ μεταφράσεις ἔργων τῶν καλλιτέρων ξένων φιλολόγων. Στὸ κάτω κάτω, ἂν ὡρισμένη τάξις ἑλλήνων θέλει νὰ διαβάζῃ ἔργα ἀναγόμενα εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὸ 21, ἂς διαβάσῃ τὴν Κατοχὴν τοῦ Βώκου, τὸν Κολοκοτρώνην εἰς θάνατον τοῦ Ποταμιάνου καί πολλὰ ἄλλα ποῦ δὲν ἔχω πρόχειρα στὴ μνήμη μου.

Ἐγὼ τοὐλάχιστον νομίζω, πῶς ἡ ἀνάγνωσις τῶν κατορθωμάτων τοῦ Νὰτ Πίκερτων ἢ τῶν ἐρώτων τοῦ ἀρχιληστὴ Κίτσου καὶ τῆς πεντάμορφης Βαγγέλως, προσβάλλουν αὐτὸ τοῦτο τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ καλὸν θὰ εἶνε ὅσοι ἀσπάζονται τὴν γνώμην μου, νὰ κηρύξουν τὰ ἔργα αὐτὰ ἐν ἀποκλεισμῷ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΡΑΝΤΖΑΣ

ΕΝΑ ΜΥΗΤΙΚΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

ΑΙ ΠΛΕΙΑΔΕΣ

Ἀποκάλυψις ἀστρικοῦ ἀποτυπώματος
3500 ἔτη πρὸ Χριστοῦ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅταν λοιπὸν ὦ! μαθηταί, αἱ ἑπτὰ παρθένοι πλησιάζουν πρὸς τὴν περιοχὴν τοῦ Ρά, ἡ εὐεργετικὴ αὐτὴ ἐπήρρεια δίδει γονιμότητα πρὸς τὴν φύσιν ἐξυψώνει τὴν ἀγάπην καὶ ἀποκαλύπτει τὰς ἀρετάς της καὶ ὁ σοφὸς ὅστις γνωρίζει νὰ συλλάβῃ τὴν εὐεργετικὴν ταύτην ἐπήρρειαν, κατέχει ἰσχυρὸν ἀγωγὸν ὁ ὁποῖος τὸν βοηθεῖ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἕνωσιν καὶ τὴν εἰρήνην τῶν λαῶν, νὰ κατευνάσῃ τοὺς πολέμους καὶ τὰς τρικυμίας τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ τέλος δύναται διὰ τοῦ μυστηριώδους τούτου ἀγωγοῦ

νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀγάπην εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ νὰ εἰσδύσῃ καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὸν μητρικὸν κόλπον τῆς 'Αζίτ. Ἡ εὐεργετικὴ ἐπήρρεια τῶν παρθένων τούτων ἀρχίζει ὅταν ὁ Ρά εἰσέρχεται εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ ἀμνοῦ καὶ ἡ 'Αζίτ ἐξαπλώνει ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ἀγάπην της, διὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς θερμότητος. Τότε τὸ πᾶν εἶναι γονιμότης, χαρὰ καὶ ἀγάπη, καὶ ἡ ἐπήρρεια αὕτη τελειώνει τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Ρὰ χάνεται εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῆς 'Ελάφου καὶ ἡ 'Αζίτ καταφεύγει σκεπτικὴ εἰς τὴν οὐρανίαν αὐτῆς κατοικίαν.»

Τοὺς λόγους τούτους εἶπεν ὁ γέρων καὶ πάντες οἱ παριστάμενοι πλήρεις προσοχῆς καὶ σεβασμοῦ ἀπερρόφουν τὴν συμβολικὴν ἔννοιαν καὶ τὸ μυστικὸν τῆς ὑπερόχου αὐτῆς διδασκαλίας. Ὁ γέρων ἠγέρθη καὶ διέταξε τοὺς παρισταμένους νὰ ἀποσυρθῶσι μὲ τάξιν καὶ ἡσυχίαν. 'Εμείναμεν μόνοι καὶ ὁ σοφὸς πλησιάσας με διὰ βραδέως βήματος, μοῦ εἶπε·

— Σεβάσμιε ἄνθρωπε, ἀναχωρῶν ἀπὸ τὸν κύκλον τοῦτον, ὅπου ἄβυσσος φυσικὴ καὶ πνευματικὸν φῶς ὑπάρχει, παράλαβε μαζύ σου τοὺς συμβολικοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ἐξέθεσα, ἀκόμα μίαν φοράν, πρὸς τιμήν σου, κατόπιν πολλαπλῶν αἰώνων, καὶ ἐξερχόμενος εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, εἰπὲ εἰς τοὺς βεβήλους ὅτι τὰ ἱερὰ γράμματα καὶ αἱ σοφαὶ ἀρχαὶ τοὺς ἐλησμόνησαν, αὐτοὶ δὲ, ἐδημιούργησαν παραδόξους δοξασίας αἵτινες παραμορφώνουν τὴν ἀλήθειαν. Εἰπὲ εἰς αὐτοὺς ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας ζῇ ἀκόμη εἰς τὰ ἱερὰ ταῦτα ἐρείπια καὶ ἡ θεία ὀργὴ θὰ πέσῃ ἐπὶ τῶν βεβήλων αὐτῶν ὡς ἄγγελος τιμωρητής, ἐνῷ ἡ ὑπερτάτη Ἶσις θὰ σώσῃ μίαν ἀκόμη φοράν, τὰ τέκνα τῶν υἱῶν της. Χαῖρε σεβάσμιε ἄνθρωπε καὶ ἔσο ζῶν μάρτυς τῆς ἀληθείας τὴν ὁποίαν κατείχομεν. Χαῖρε!

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ ὑπέροχος γέρων ἐξηφανίσθη ὡς εἰς γλυκὺ ὄνειρον ἐνῷ ὁ ὁδηγός μου μὲ ἧλκε ἔξω τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου περιβόλου.

'Ελαβον συνείδησισιν ἐμαυτοῦ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸ ἀνώτερον πνεῦμα ἀπεμακρύνετο τοῦ ὑπογείου καὶ δὲν ἔλαβα καιρὸν παρὰ νὰ συλάβω μόνον ὡς ψύθιρον ἀπομεμακρυσμένον λόγους τινὰς χαιρετισμοῦ τοὺς ὁποίους μοῦ ἀπηύθυνε. Ἥναψα τὸ κηρίον μου καὶ εἶδον τοὺς νεκροὺς καὶ πλήρεις κονιορτοῦ ὀγκολίθους τῶν ὀνείρων μου. Ἡ θέα τῶν ἐρειπίων ἥτις μὲ περιέβαλε μὲ κατελύπησε καὶ ὅταν ἀπηρχόμην, ἠσθανόμην νὰ πλανᾶται γύρω μου τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο τῆς ἀληθείας τὸ ὁποῖον ὁ γέρων μοῦ ἀπήγγειλεν καὶ ἐν μιᾷ ἐνδομύχῳ ἐπικοινωνίᾳ, ἤκουσα ἀκόμη τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ σοφοῦ ποῦ μοῦ ἔλεγε.

— Ἔσο ζῶν μάρτυς τῆς ἀληθείας τὴν ὁποίαν κατείχομεν.

'Ανεχώρησα καὶ ἡ ψυχή μου ἦτο πλήρης μελαγχολίας τοῦ παρελθόντος.

Κάϊρον τῇ 18 Σεπτεμβρίου 1914.

ΔΩΡΟΣ

ΤΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΟΚΤΩΡΟΣ ΖΕΛΕΥ

Ὁ πασίγνωστος πλέον καιαστάς, λόγῳ τῶν πολλαπλῶν ἐρευνῶν του, Γάλλος σοφὸς ἰατρὸς Ζέλεϋ, ἐκθέτει λεπτομερῶς εἰς τὴν Μεταψυχικὴν Ἐπιθεώρησιν (τεῦχος Ν)βρίου—Δ)βρίου) τὰ πειράματά του μὲ τὸν μεσάζοντα Ὀσοβιέκι.

Ὁ Ὀσοβιέκι οὗτος φαίνεται ὅτι κατέχει σπουδαῖον χάρισμα διορατικότητος καὶ τὸ σπουδαιότερον εἶνε ὅτι ὄχι μόνον ἐπιτυγχάνει σχεδὸν πάντοτε ἀλλὰ δύναται νὰ τὰ ἐπαναλαμβάνῃ ὅσας φορὰς θέλομεν καὶ εἰς οἱανδήποτε ὥραν. Κατὰ τὸν τρόπον δὲ αὐτόν, καταρρίπτεται, ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ὀσοβιέκι, τὸ ἐπιχείρημα τῶν ἀντιθέτων ὅτι τὰ μεταψυχικὰ πειράματα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνουν ἐπιστημονικῶς δεκτά, ἐφόσον δὲν ἐπαναλαμβάνονται κατὰ θέλησιν.

Πρόκειται κυρίως περὶ πειραμάτων ψυχομετρίας, δηλαδή, εἰς τὴν συλλογὴν *ἰδεῶν*, χαραγμένων ἐπὶ ἐγγράφων, χωρὶς τὴν βοήθειαν τῶν αἰσθήσεων.

Κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν, παρεδόθησαν εἰς τὸν μεσάζοντα ὀκτὼ σφραγισμένοι φάκελλοι, ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβεν ἕνα, κατὰ τύχην, τὸν ἐκράτησεν ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν χεῖρα του καὶ κατόπιν μιᾶς καταφανοῦς προσπαθείας τῆς σκέψεως, εἶπε τὰς κάτωθι διακεκομένας φράσεις:

«Εἶνε σύντομον..... ὀλίγαι λέξεις..... ἄνδρας τὸ ἔχει γράψει..... ὁμιλεῖ περὶ τῆς Πολωνίας.... εὔχεται... αὐτὸ εἶνε ὅλον καὶ δίχως ὑπογραφήν.»

Ἀνοίγεται ὁ φάκελλος καὶ εὑρίσκεται σημείωμα τοῦ κ. Μανὶν περιέχον τὰ ἑξῆς ἁπλῶς. Καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν Βαρσοβίαν» Αἱ εὐχαὶ ἀπευθύνθησαν πρὸς τὸν ἰατρὸν Ζέλεϋ ἀπερχόμενον εἰς Πολωνίαν διὰ πειράματα. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ὁ κ. Μανὶν ἦτο ἀπὼν κατὰ τὴν συνεδρίασιν.

Ἐπηκολούθησαν κατόπιν ἄλλαι συνεδριάσεις, ἀναλόγου φύσεως, εἰς τὰς ὁποίας ὁ μεσάζων ἐπετύγχανε καταπληκτικῶς. Ἡ ἀνάγνωσις κειμένων διὰ ἀδιαπεράστων ἐμποδίων τῆς ἀφῆς καὶ ὁράσεως, ἐγένετο κανονικὴ καὶ διαρκῶς ἐκπλήσσουσα.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὁ κ. Ὀσοβιέκι ἀνέγνωσεν ἐπιστολὴν τῆς κ. Ζέλεϋ σταλεῖσαν ἐκ Παρισίων εἰς τὸν ἐν Βαρσοβίᾳ σύζυγόν της καὶ ἥτις παρεκάλει τὸν μεσάζοντα νὰ ἔλθῃ εἰς Παρισίους καὶ συνεχίσῃ τὰ πειράματα. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι προτοῦ ἀνοιχθῇ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ὁ μεσάζων ἔδωκε καταπληκτικὰς πληροφορίας περὶ τοῦ τόπου, τοῦ χρόνου καὶ τῆς κατοικίας εἰς ἣν ἐγράφη ἡ ἐπιστολή. Ἰδοὺ αἱ συγκεκομμέναι φράσεις του.—

«Γυνὴ ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν.... ἀπευθύνεται εἰς ἐμέ.... μία ἀπὸ τὰς θυγατέρας της εὑρίσκετο πλησίον της ὅταν ἔγραφε... ἐγράφη ἀπὸ τὸ δεύτερον πάτωμα.... ἡ γυνὴ ἦτο κάπως κουρασμένη.... ἡ ἐπιστολὴ ἐγράφη εἰς τὰς 22 Αὐγούστου. Ἡ γυνὴ

αὐτὴ ἐπιθυμεῖ τὴν γνωριμίαν μου καὶ ἐλπίζει ὅτι θὰ μὲ ἴδῃ μετ' ὀλίγον..... ἡ ἐπιστολὴ ἐγράφη μεταξὺ τῆς 4ης καὶ 5ης ἀπογευματινῆς.

Ἰδοὺ τώρα καὶ τὸ κείμενον τῆς ἐπιστολῆς,

Κύριε Ὀσοδιέκι,

Σᾶς συγχαίρω διότι κατέχετε τόσον θαυμάσιον δῶρον καὶ σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς διότι δίδετε εἰς τὸν ἰατρὸν τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸ μελετᾷ.

Ἐλπίζω ὅτι θὰ μᾶς κάμετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔλθετε προσεχῶς νὰ μᾶς ἴδῆτε, εἰς Παρισίους.

Δεχθῆτε..... κ.λ.π.

Παρίσιοι, 22 Αὐγούστου 1921

Α. Ζέλεϋ

Ἐννοεῖται ὅτι πᾶσαι αἱ ἄλλαι λεπτομέρειαι, τὰς ὁποίας ἀνέφερε ὁ μεσάζων καὶ αἵτινες δὲν ἦτο δυατὸν νὰ ἐξακριδωθοῦν διὰ τῆς ἐπιστολῆς, ἐξελεγχθεῖσαι εὑρέθησαν ἀκριβέσταται.

Ἡ ὀγδόη συνεδρίασις παρουσίασε τὸ περίεργον πείραμα μιᾶς ἐπιστολῆς σταλείσης πρὸς τὸν ἰατρὸν Ζέλεϋ ἀπὸ τὸν κ. Σύντρ. Ἡ ἐπιστολὴ ὡς εἶχε, ἐδόθη εἰς τὸν μεσάζοντα ὅστις μετὰ μεγάλην χρονοτριβὴν, λέγει «εἶνε ἔντυπον».

Πράγματι, ἡ ἐπιστολὴ ἀποσφραγίζεται καὶ ἀνασύρεται φύλλον ἔντυπον κεκομένον ἔκ τινος διδλίου.

Τὴν στιγμὴν ἀκριδῶς ἐκείνην ὁ ἰατρὸς Ζέλεϋ ἐρωτᾷ τὸν μεσάζοντα, ἂν δύναται νὰ τοῦ περιγράψῃ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα τοὺς ὁποίους εἶπε πρὸ ὀλίγου ὅτι εἶχε διακρίνει.

Ὁ κ. Ὀσοδιέκι, ἐδήλωσε τότε.

Ἀριστερὰ εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα.... Αὐτὸς φέρει μικρὸν μόνον μύστακα.... ἡλικίας 38—40 ἐτῶν.... λεπτός, μικροκαμωμένος.... ἐκείνη εἶνε εὐτραφής, ὄχι ὅμως ὑψηλή.... δὲν εἶνε ξανθή... ὁμιλεῖ πολύ.... αὐτὴ ἔδωκε τὴν ἰδέαν τοῦ πειράματος τούτου εἰς τὸν σύζυγόν της.... ἔχουν δύο τέκνα.... ἕνα υἱὸν καὶ μίαν θυγατέρα».

Ὁ ἰατρὸς Ζέλεϋ ἀπαντᾷ, ὅτι ὅλα εἶνε ἀληθῆ, ἐκτὸς μόνον τῶν τέκνων διότι ὁ κ. Σίντρ ἔχει μίαν μόνον κόρηνκαὶ ὅτι ἡ κυρία του πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ γεννήσῃ.

Ἐδῶ ἀκριδῶς συνέδη κάτι τὸ πολὺ περίεργον. Μόλις ὁ μεσάζων ἤκουσε τὰς δηλώσεις τοῦ ἰατροῦ, ἀνεφώνησε ζωηρῶς: «Ἔ! τότε θὰ εἶνε υἱός...., εἶμαι δέβαιος... μπορεῖτε νὰ τοὺς τὸ γράψετε».

Πράγματι ἡ κ. Σύντρ μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἔτεκεν ἄρρεν. Ἡ δὲ ἐπιστολὴ τοῦ ἰατροῦ Ζέλεϋ ἐλήφθη τὴν ἐπαύριον τοῦ τοκετοῦ.

Ὁ ἰατρὸς Ζέλεϋ, ἐκθέτων τὰ ἀνωτέρω ἀσχολεῖται διὰ μακρῶν εἰς σχόλια καὶ συμπεράσματα ἐπὶ τῶν ψυχομετρικῶν τούτων φαινομένων, καὶ βεβαιώνει κατηγορηματικῶς πάσας τὰς προφυλάξεις, τὰ μέτρα καὶ τὴν ἀσφάλειαν ποῦ ἔλαδε διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πει-

ραμάτων, ὥστε νὰ μὴ δύνανται ταῦτα νὰ τεθῶσιν ἐν ἀμφιβολίᾳ παρ' οἱουδήποτε.

Ἡμεῖς χαίρομεν καὶ διὰ τὸ νέον τοῦτο βῆμα τῆς Ἐπιστήμης πρὸς ὅ,τι ἦτο πάντοτε γνωστὸν διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀπ' ἀνέκαθεν καὶ ἄνευ τῆς Ἐπιστήμης.

Α. Χ.

ΨΥΧΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ — B. THOMSON

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

(Κατὰ μετάφρασιν Π. Γράβιγγερ)

II.—Τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ πλοίαρχος εἶχε πολλοὺς λόγους νὰ προβάλλῃ περὶ τοῦ ἐναντίου, δυναμένους νὰ κατευνάσωσι τὴν σύζυγόν του: ὁ γυναικάδελφός του, πλοίαρχος, ὡς καὶ ἐκεῖνος, ἦτο ἐν ἀναπαύσει κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ ἑπομένως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διατρέχῃ οὐδένα κίνδυνον. Ἐν τούτοις ἡ τηλεπαθητικὴ αὕτη προαίσθησις ἠλήθευεν: ἡ ἀκουσία ἀπουσία ἑνὸς ἄλλου πλοιάρχου ἠνάγκασε τὸν ἀδελφὸν τῆς ἰδούσης νὰ ἀναλάβῃ τὴν κυβέρνησιν τοῦ πλοίου του, ἔνθα κατὰ τὸν διάπλουν τοῦτον ὑπῆρξε θῦμα τοῦ καθήκοντος, πνιγεὶς περὶ τὸν λιμένα τῆς Λίβερπουλ, ἀνελκύων βυθισθὲν πλοῖον. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ λάβῃ χώραν οὐδεμία ὑποβολή.

Ἐάν, παρὰ τὴν σύνδεσιν τοῦ περιπνεύματος μετὰ τοῦ ὑλικοῦ ἡμῶν σώματος, εἶναι δυνατὸν εἰς τὸ πρῶτον νὰ ἐπιδρᾷ τοιουτοτρόπως εἰς μεμακρυσμένας ἀποστάσεις, τοῦτο καθίσταται πολὺ εὐκολώτερον ὅταν ἀπελευθερωθῇ τελείως καὶ δὲν θὰ χρησιμεύῃ πλέον εἰμὴ ὡς ὑποστήριγμα τῆς ἀπελευθερωθείσης τῶν φυσικῶν της δεσμῶν ψυχῆς, ἥτις ἐργάζεται διὰ τὴν μέλλουσαν ἀναγέννησίν της, ὅταν, ἐν δεδομένῳ χρόνῳ, ὑποστῇ ἐπαρκῆ συσσώρευσιν ρευστῶν, ἅτινα ἔθεσεν εἰς χρησιμοποίησιν, καὶ φθάσαν ἤδη εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον, ἀκολουθεῖ τὴν ψυχὴν κατὰ τὴν πρὸς ἀνωτέρας σφαίρας διαδρομήν της.

Προσέτι ἡ παραγωγὴ τῶν τοιούτου εἴδους φαινομένων εἶναι πολὺ ἰδιότροπος καὶ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοὺς πειραματιστὰς παρὰ μόνον ἀπὸ τὸν μεσάζοντα ὅστις παρουσιάζεται ὡς ἁπλοῦν ὑποστήριγμα τοῦ ἀστρικοῦ ρευστοῦ, ὅπερ παίζει μέγαν ρόλον κατὰ τὴν παραγωγὴν τῶν τε ὑλοποιήσεων καὶ ἐν γένει τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων.

Ἐν τούτοις πολλοὶ τοιοῦτοι μεσάζοντες, ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβωσι τοιαῦτα φαινόμενα χωρὶς νὰ ἔχωσι τὴν πρὸς τοῦτο ἱκανότητα, προσέτρεξαν εἰς πλείστας καὶ ποικίλας ἀπάτας.

Οἱ πλεῖστοι τῶν μελετησάντων σοβαρῶς τὰ πνευματιστικὰ

φαινόμενα παρήγαγον ὁλικὰς ἢ τοὐλάχιστον μερικὰς ὁλοποιήσεις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον αἰσθητάς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ φωτεινὰς μορφάς, ὀφειλομένας εἰς ἀτελεῖς ὁλοποιήσεις, ὧν ἡ τελεία ἀποπεράτωσις θὰ ἀπῄτει, ἀφ' ἑνὸς σταθεροτέρου χαρακτῆρος πειραματιστὰς καὶ ἀφ' ἑτέρου, πλέον ἐξησκημένους μεσάζοντας.

Πρέπει νὰ ἐπιμείνωμεν εἰς τὸ ὅτι ἡ παραγωγὴ τῶν ὁλοποιήσεων πρέπει νὰ ἐκτελῆται ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ὅλως ἀπόψεως, διότι πᾶσα ἄλλη διαστροφὴ τοῦ πεύματος τῶν παρεστώτων καὶ προσήλωσις αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων ἐξ ἁπλῆς περιεργείας δυσκολεύει κατὰ πολὺ τὴν ἐπίτευξιν σοβαρῶν ἀποτελεσμάτων.

Ἀφ' ἑτέρου, ἀκόμη καὶ ὑπὸ τὸ κράτος οὐχὶ ἐπιστημονικοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν παρόντων εἰς πνευματιστικὰς συνεδριάσεις, ἀλλ' ἁπλῶς ἐκ περιεργείας πὸοσελθόντων εἰς ταύτας, ποσάκις δὲν συνέβει αὐτοῖς νὰ τύχωσι καταπραΰνσεως τῶν θλίψεών των διὰ τοιούτου εἴδους πειραμάτων; Πόσα ὄντα ἅτινα ἠγαπῶντο καὶ τὰ ὁποῖα διεχώρισεν ὁ θάνατος, ἀπελυτρώθησαν τῆς ἀπελπισίας καὶ νοσταλγίας διὰ πνευματιστικῶν ἐπικοινωνιῶν μεταξύ των; Τὸ αἴσθημα ὅπερ δοκιμάζουσι, μόνον ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων δύναται νὰ ἐκφρασθῇ.

Ἀλλά, θὰ εἴπῃ τις ἐξ ἐκείνων οἵτινες οὐδόλως πιστεύουσιν εἰς τὰ τοιαῦτα καὶ οἱ ὁποῖοι κλείουσι τοὺς ὀφθαλμούς των διὰ νὰ μὴν ἴδωσι τίποτε, τίς ἢ τί πρᾶγμα θὰ μὲ βεβαιώσῃ ἐπὶ τῆς πραγματικότητος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὕπαρξιν τῆς μετενσαρκώσεως (re incarnation), ἣν λαμβάνεται ὡς δόγμα διὰ τὴν ἐπιστήμην σας;

Θὰ ἠδυνάμεθα ν' ἀπαντήσωμεν εἰς τούτους ὅτι θὰ ἤρκει ἴσως μόνον διὰ τὴν παραδοχὴν τῆς μετενσαρκώσεως, τὸ ὅτι αὕτη εἶναι παραδεδεγμένη ἤδη ὑπὸ πασῶν τῶν θρησκειῶν, ὅτι ἡ ἀλήθεια εἶναι μία καὶ ὅτι ἡ ὁμοφροσύνη τοῦ πιστεύοντος κόσμου εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, συνιστῶσι τὰς καλυτέρας πασῶν τῶν ἀποδείξεων. Διὰ νὰ μὴν ἀνατρέχωμεν ἔτ τούτοις εἰς φιλοσοφικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἀποδείξεις, θὰ ἀναφέρωμεν μίαν, ἥτις ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ὁλικωτέρων τοιούτων.

Εἴς τι ἄρθρον ἐπιγραφόμενον; *Μήπως πρόκειται περὶ μετενσαρκώσεως*, δημοσιευθὲν εἰς τὸ γαλλικὸν περιοδικὸν Psychique Magazine, ὁ Dr Γάστων Durville, στηριζόμενος ἐπὶ σταθεροτάτων ἀποδείξεων, περιγράφει περίεργόν τι φαινόμενον, λαβὸν χώραν πρό τινων ἐτῶν εἰς τὴν κυρίαν Raynaud, ἥτις τὸν ἐβοήθει εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ νοσοκομείου του.

Ἡ κυρία αὕτη ἂν καὶ γεννηθεῖσα εἰς τὴν βόρειον Γαλλίαν κατέχει μελαχροινὰ χαρακτηριστικὰ καὶ εἶναι εἰς τῶν μᾶλλον εὐδιακρίτων λατινικῶν τύπων.

Μίαν ἡμέραν, κατά τινα ὁμιλίαν ἐπὶ τῶν διαδοχικῶν ζωῶν, ἀνεκοίνωσεν ὅτι αἱ ἐνθυμήσεις ἐπέτρεπον αὐτῇ, νὰ διακρίνῃ εἰς τὸ παρελθὸν μίαν τῶν προτέρων της ὑπάρξεων: ἐνεθυμεῖτο αὕτη

ὅτι κάποτε ἔζησεν εἴς τινα θερμοῦ κλίματος χώραν, κειμένην περὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Μεσογείου, ἐντὸς οἰκίας τῆς ὁποίας ἔδιδεν ἐντελῆ καὶ λεπτομερῆ περιγραφήν, εἰς οἰκίαν ἥτις ἔκειτο ἐντὸς μεγάλου κήπου μέχρι τοῦ ὁποίου διήκει μεγάλη ὁδός.

Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὸ συμβὰν τοῦτο, τυχαῖαι περιστάσεις ὡδήγησαν τὸν κ. Durville εἰς τὰ περίχωρα τῆς Γενεύης, ὅστις ὡμίλησεν εἰς τοὺς περιστοιχίζοντας αὐτὸν περὶ τοῦ παραδόξου αἰνίγματος τῆς κ. Raynaud.

Ἀπεφάσισαν νὰ καλέσωσι τὴν τελευταίαν ταύτην καὶ νὰ ἀναζητήσωσιν ὅλοι ὁμοῦ τὴν οἰκίαν εἰς ἣν αὕτη διετείνετο ὅτι ἔζησε.

Αἱ ἀναζητήσεις ἤρχισαν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας ταύτης ἡ κ. Raynaud διετύπωσεν ὅτι ἐνεθυμεῖτο ἐπὶ πλέον, ὅτι, κατὰ τὴν προγενεστέραν της ἐνσάρκωσιν, εἶχεν ἀποθάνει εἰς ἡλικίαν 25 ἐτῶν, ἐκ στηθικῆς τινος παθήσεως, καὶ ὅτι ὁ τύμβος της ἔκειτο εἴς τινα ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας ἔδιδε λεπτομερῆ περιγραφήν, ἐντὸς ὑπογείου ἢ κρύπτης τινος, μεταξὺ δύο ἄλλων τάφων.

Κατά τινα ἐξερευνητικὴν ἐκδρομήν, ἡ κ. Raynaud ὑπέδειξεν αἰφνηδίως εἰς τὸν σωφὲρ τοῦ αὐτοκινήτου ἐφ' οὗ ἐπέβαινον, διεύθυνσιν πρός τινα εὐρεῖαν ὁδόν. Ἡ ὁδὸς αὕτη κατέληγεν εἰς ἀπέραντον κῆπον ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ᾠκοδομημένη ἡ κατ' ἐλαχίστας λεπτομερείας περιγραφεῖσα ὑπὸ τῆς μετενσαρκωθείσης οἰκία.

Τινὲς ἐκ τῆς συνοδείας ἀνεζήτησαν τὸ οἰκεῖον κτηματολόγιον ἐν ᾧ πράγματι ἀνεφέρετο τὸ ὄνομα τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς οἰκίας ταύτης. Πράγματι, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ἡ οἰκία αὕτη ἀνῆκεν εἰς νέαν γυναῖκα ἀποθανοῦσαν εἰς ἡλικίαν 25 ἐτῶν ἐκ στηθικοῦ παθήματος τῆς ὁποίας ὁ νεκρὸς ἔκειτο κατατεθειμένος μεταξὺ δύο ἄλλων τάφων εἰς πλησιεστέραν ἐκκλησίαν.

Ἡ ἔκρηξις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου ἠμπόδισε τοὺς ἐρευνητὰς τούτους εἰς τὴν περαιτέρω ἐξερεύνησιν τῆς ἀποστολῆς ταύτης. Ἡ κ. Raynaud ἀπέθανε, ἀλλ' ἤδη ἔρχεται ἡ εἰρήνη, ὁπότε θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ περαιτέρω ἐξέτασις ὅσον ἀφορᾷ τὰς ὑπὸ τῆς κ. Raynaud δοθείσας λεπτομερείας, τῆς διατάξεως ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ τάφου της.

Εἶναι βεβαίως σπανιώταται αἱ τοιαῦται περιπτώσεις, τόσον ἰσχυρῶν φαινομένων, ἀλλὰ ποσάκις εἰς ἕκαστον ἐξ ἡμῶν δὲν συνέβει νὰ εἴπωμεν καθ' ἑαυτούς, διερχόμενοι διὰ πρώτην φορὰν ἀπό τινα τοποθεσίαν: «Εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ κάποτε ἄλλοτε διῆλθον ἀπ' ἐδῶ» ἢ πρό τινος ἀγνώστου εἰς ἡμᾶς προσώπου: «Ἰδοὺ ἓν πρόσωπον τὸ ὁποῖον κάπου ἤδη συνήντησα».

Ἐκ τούτου προέρχονται ὡσαύτως, κατὰ τὴν γνώμην τῶν πνευματιστῶν, αἱ αὐτόματοι καὶ ἄνευ οὐδενὸς προηγουμένου λόγου συμπάθειαι καὶ ἀντιπάθειαι, αἵτινες πολλάκις δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς αἱ καλλίτεραι ἀποδείξεις περὶ τῶν προηγου-

μένων μας σχέσεων μετὰ τοῦ κατὰ πρῶτον ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ συναντωμένου προσώπου.

Καὶ μία ἄλλη ἐξήγησις τοῦ φαινομένου τούτου δίδεται ὑπὸ τῶν Μυστικιστῶν. Ἡ ἐξήγησις αὐτὴ στηρίζεται ἐπὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους σχέσεως τῶν ἀστερισμῶν καὶ τῆς ἀμοιβαίας ἐπιδράσεως αὐτῶν ἐπὶ τῶν δύο συναντωμένων προσώπων.

Οἱ ὁρῶντες μεσάζοντες δύνανται νὰ τελειοποιήσωσι τὴν ἱκανότητα τῆς διορατικότητος ἢ λαμπροφανείας των (clairvoyance) διὰ πρὸς τοῦτο ἐπεννοηθέντων ἀντικειμένων, ὡς εἶναι οἱ κληθέντες μαγικοὶ καθρέπται καὶ ἰδίᾳ ἡ κρυσταλλινὴ σφαῖρα ἢ ἄλλως ὁ ἰνδικὸς καθρέπτης.

Ἡ ὑπόδειξις αὐτὴ ὁδηγῇ ἡμᾶς εἰς τὸ νὰ δώσωμεν πρακτικάς τινας ὁδηγίας.

III. Πρακτικαί τινες ὁδηγίαι.

Πάντες οἱ ἀπωλέσαντες διὰ τοῦ θανάτου προσφιλές τι πρόσωπον, θὰ ἐπιθυμῶσι νὰ ἔλθωσιν ἐκ νέου εἰς ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτοῦ τοὐλάχιστον πνευματιστικῶς. Πάντες οἱ μὴ εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς παρούσης ζωῆς, οἱ αἰσθανόμενοι, ὑπὲρ τὴν ὑλικήν των σύστασιν, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ἀνωτέρας τινος ὑπάρξεως, ἐπιθυμοῦσι καὶ δικαίως νὰ γνωρίσωσιν ἐὰν ἡ διάδοσις περὶ μεταγενεστέρας ζωῆς δὲν εἶναι ματαία τις φαντασίωσις καὶ πλαστὴ θεωρία. Ἔχουσι δίκαιον. Αἱ μεγαλείτεραι προσωπικότητες, πάσης τάξεως διανοητικῆς μορφώσεως, ᾐσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην νὰ ἀσχοληθῶσιν ἐπὶ τοῦ ἀγωνιώδους τούτου προβλήματος τοῦ μέλλοντος τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀνθρώπων.

Δὲν θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἀνέλθωμεν εἰς τόσον μεγάλα ὕψη, θὰ διαμείνωμεν δὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὸ καθαρῶς πειραματικὸν ἡμῶν πεδίον. |

Δὲν ὑπάρχει συγκινητικώτερον πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ νὰ ἀκούωμεν ἢ νὰ βλέπωμεν τῇ βοηθείᾳ τῆς τραπέζης ἢ τοῦ μεσάζοντος, ἀποσαρκωθέν τι φιλικὸν ἡμῖν πρόσωπον, νὰ μᾶς ὑπενθυμίζῃ ἐπεισόδια ἅτινα νομίζομεν ἄγνωστα εἰς πάντας τοὺς παρισταμένους. Μολαταῦτα δὲν πρέπει νὰ κυριαρχώμεθα τῆς συγκινήσεως. Πρὶν ἢ καταβληφθῶμεν ὑπὸ τῆς ἀμέσου ταύτης ἀποδείξεως, πρέπει νὰ ἐρωτήσωμεν ἑαυτοὺς μήπως τὸ ἀναφερθὲν ὑπὸ τοῦ μεσάζοντος ἐπεισόδιον τυχὸν ἦτο γνωστὸν εἰς αὐτό. Ἀκόμη πιστικώτερον θὰ ἦτο ἐὰν τὸ ὑπαγορευθὲν συμβεβηκὼς ἐτύγχανεν ἄγνωστον ἀκόμη καὶ εἰς τὸν πρὸς ὃν ἀποδείκνυται ἡ ἀπάντησις τοῦ πνεύματος.

(Ἕπεται τὸ τέλος).

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ & ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μετὰ τῆς μεγαλειτέρας μας χαρᾶς, ἀγγέλλομεν εἰς τοὺς φίλους τοῦ «Ἔωνος» ἐξαιρετικὴν τιμὴν γενομένην πρὸς τὸ περιοδικόν. Ὁ Σχόλαρχος καὶ Μ. Κατηχητὴς τῆς ἐν Φαναρίῳ Πατριαρχικῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς κ. Ἀλ. Ζῶτος, δι' ἐπιστολῆς του, καθιστᾶ γνωστὸν πρὸς τὴν Διεύθυνσιν ὅτι εὑρίσκει τὸ περιοδικόν μας «ὡς λίαν ἐποικοδομητικὸν πνευματικῶς τε καὶ ἠθικῶς, παντὶ μὲν περὶ τὰ γράμματα ἀσχολουμένῳ, ἰδίᾳ δὲ τῇ μαθητευούσῃ νεολαίᾳ» καὶ ἐζήτησε νὰ τῷ ἀποσταλῶσιν τεύχη τινα πρὸς δωρεὰν διανομὴν μεταξὺ τῶν μαθητῶν.

Ἡ μεγίστη αὕτη τιμή, τῆς ὁποίας ὁ «Ἔων» ἐκρίθη ἄξιος, δὲν δύναται εἰ μὴ νὰ μᾶς ἐμψυχώνῃ κυριολεκτικῶς εἰς τὸν ἀγῶνα μας κατὰ τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἐξαχρειώσεως, δὲν δύναται εἰ μὴ νὰ ἐνδυναμώνῃ τὰς προσπαθείας μας—προσπαθείας κοπιώδεις καὶ ἐξαντλητικας—ὑπὲρ τῆς διαφωτίσεως καὶ ποδηγετήσεως παντὸς ἑλληνικοῦ πρὸς τὰς φιλοσοφικὰς καὶ ἠθικὰς ἀρχὰς αἵτινες ἀπετέλεσαν καὶ ἀποτελοῦν τὸ κύριον γνώρισμα τῆς φυλῆς μας καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας μύριαι αἰτίαι καὶ πειρασμοὶ προσπαθοῦν νὰ μᾶς ἀποσπάσουν καὶ τέλος ὁμολογοῦμεν, ὅτι δὲν δύναται εἰ μὴ νὰ μᾶς χαρίζῃ ἀναγκαιοτάτην ἀνακούφισιν τῶν κόπων μας, μάλιστα δὲ ὅταν τοιαῦται ἀναγνωρίσεις προέρχονται ἀπὸ τοὺς ἀποτελοῦντας τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον, ἐφ' οὗ ἐβασίσθη καὶ βασίζεται τὸ ἑλληνικὸν μεγαλεῖον.

Τὴν πρότασιν τοῦ Σχολάρχου κ. Ἀλ. Ζώτου, ὄχι μόνον ἀποδεχόμεθα πλήρως, ἀλλὰ καὶ δηλοῦμεν ὅτι, μετὰ χαρᾶς πολλῆς, θὰ ἀποστείλωμεν φυλλάδια πρὸς δωρεὰν διανομὴν εἰς τοὺς μαθητάς, πρὸς ὅσους ἐκ τῶν κ. κ. Γυμνασιαρχῶν, Διευθυντῶν σχολῶν, Καθηγητῶν κλπ. κλπ. μᾶς ζητήσωσιν.

× × ×

Εἰς τὰ ξένα περιοδικὰ πολλάκις ἀνεγνώσαμεν τὴν λέξιν «typtologie» ὁσάκις ὡμίλουν περὶ τῆς διὰ τοῦ τραπεζίου ἐπικοινωνίας μετὰ πνευμάτων, καίτοι δὲ ἡ ἑλληνικότης τῆς λέξεως ἦτο καταφανής, δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν πόθεν τὴν ἔλαβον ἢ πῶς τὴν παρήγαγον οἱ ξένοι. Ἤδη πληροφορούμεθα ἐκ τῶν δημοσιογραφικῶν ἀναμνήσεων τοῦ κ. Θ. Βελλιανίτη, τῶν δημοσιευομένων εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐθνικὴ Ζωή», ὅτι ἡ λέξις «τυπτολογία» (λέγω τύπτων) ἀνήκει εἰς τὸν κ. Ραγκαβῆν, ὅστις οὕτω ἐχαρακτήρισε τὴν μέθοδον τῆς διὰ τραπεζίου ἐπικοινωνίας κατὰ τὰς γνωστὰς εἰς ὅλους εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γ. Σουρῆ, συγκεντρώσεις αἵτινες ἐπί τι διάστημα ἦσαν καθαρῶς πνευματιστικαὶ συνεδριάσεις.

× × ×

Διὰ ν' ἀποδειχθῇ, μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι αἱ πολύκροτοι συνεντεύξεις τοῦ Π. Ἐξέ, τῆς γαλλικῆς Ὀπινιόν, ἐστηρίζοντο ἐπὶ ἐλαχίστης καλῆς πίστεως, σημειώνομεν συνέντευξιν τοῦ κυρίου τούτου τὴν ὁποίαν ἔδωκε πρὸς τὸν Παρισινὸν Ἀδιάλλακτον, εἰς ἣν λέγει ὅτι τὰ πειράματα τῶν ψυχικῶν μελετῶν, διὰ νὰ ἔχουν ἀξίαν, πρέπει νὰ γίνωνται εἰς περιβάλλον καθαρῶς ἐπιστημονικόν, ἔξω τοῦ Μεταψυχικοῦ Ἰνστιτούτου. Τὸ Μεταψυχικὸν ὅμως Ἰνστιτοῦτον, συγκαταριθμεῖ, ἀκούσατε: Τὸν καθηγητὴν Κάρολον Ρισέ, τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου, τὸν καθηγητὴν Ρόκκο Σαντολίκουοτο, Βουλευτήν, Σύμβουλον τῆς Ἰταλικῆς Ἐπικρατείας, τὸν κόμητα Γκραμόν, τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου, τὸν Σορέλ, ἰατρόν, Γενικὸν Ἐπιθεωρητήν, τὸν Φλαμμαριόν, τὸν Ζέλευ κλπ. κλπ. Τὸ περιβάλλον λοιπὸν τοῦτο, ὁ ἐξοχώτανος κ. Ἐξέ θεωρεῖ ὡς οὐχὶ καθαρῶς ἐπιστημονικόν!!!

× × ×

Ἐξ ἀποσταλέντος ἡμῖν φυλλαδίου τοῦ περιοδικοῦ «Ραδάμανθυς» πληροφορούμεθα ἓν ἐπιτελεσθὲν θαῦμα τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, ἐν τῷ φερωνύμῳ αὐτῆς ναῷ τοῦ Χορόσκιοΐ Μαγνησίας. Τὸ θαῦμα διηγεῖται αὐτόπτης μάρτυς ὁ κ. Ἐλ. Παπαγιαννάκης, θεραπευθεῖσα δὲ εἶνε ἡ Δνὶς Ἔλλη Μιχαηλίδου. Ἡ κόρη αὐτή, πάσχουσα τὸ ἧπαρ καὶ τελείως ἀπηλπισμένη ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην, κατέφυγε πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ λόγῳ τῆς θρησκευτικῆς της πίστεως καὶ λόγῳ ὀνείρου προηγηθέντος.

Τὸ θαῦμα ἐγένετο κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγίας καὶ πλεῖστοι ἐπιστοποίησαν τὴν ἴασιν. Νομίζομεν ὅτι δὲν χρειάζονται σχόλια εἰς τὸ θαῦμα τοῦτο. Οὔτε τὸ πρῶτον εἶνε, ἀλλ' οὔτε θὰ εἶνε, ἐλπίζομεν τὸ τελευταῖον. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει, ἔστω καὶ εἷς, ἔχων ἐν ἑαυτῷ *πίστιν*, ὄχι μόνον νὰ θεραπευθῇ δύναται, ἀλλὰ καὶ ὄρη νὰ μετακινήσῃ, ὅπως εἶπε και ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

× × ×

Ἐλάβομεν τὰ κάτωθι περιοδικὰ καὶ ἔντυπα.

Revue Spirite, Παρίσιοι, Ἰανουάριος, σημειώνομεν δὲ ἔναρξιν μελέτης τοῦ κ. L. Denis ὑπὸ τὸν τίτλον «ὁ Πνευματισμὸς ἐν τῇ τέχνῃ», La Rose+Croix, Douai, Ἰανουάριος, Le Sphinx, Παρίσιοι, Ἰανουάριος, εἰς νέαν σειρὰν μὲ δημοσίευσιν διαλέξεως τοῦ κ. L. Gastin, ἐπὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας, L' Heure de la Femme, Παρίσιοι 20 Ἰανουαρίου, The Super Man, Λονδῖνον, Φεβρουάριος, μὲ πλουσιωτάτην ὕλην, Simple Revue, Παρίσιοι 20 Αὐγούστου—20 Σεπτεμβρίου 1921, μὲ ἐκλεκτὴν συνεργασίαν, Ligue Française, Παρίσιοι, Δεκέμβριος 1921, ***Ἐθνικὴ Ζωὴ*** Ἀθῆναι, 1 καὶ 15 Ἰανουαρίου, μὲ τὴν ποικίλην ὕλην της, Clarté, Παρίσιοι, 18 Ἰανουαρίου, μὲ ἄρθρον τοῦ δόκτωρος Ἀϊνσταϊν, ***Ἀλήθεια***, Σῦρος, ἀριθ. 30, 31, 32 καὶ 33, ἡ ὡραία αὐτὴ ἐπαρχιακὴ ἐφημερίς, ***Φάρος***, Ἀλεξάνδρεια, ἀριθ. 65, 66 καὶ 67, Le Bieniste, Παρίσιοι, ἀριθ. 39, 40, ***Μεταρρύθμισιν*** κλπ. κλπ. κλπ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. ***Κουκ***. Τ. Τ. 922, ***Γ. Κορδ***. Τ. Τ. 911, ***Ὀρ. Βακατ***. Ἰωάννινα συνδρομάς σας εἰσεπράξαμεν, εὐχαριστοῦμεν. ***Ν. Σπαντ***. Εὐχαριστοῦμεν. ***Ἀρ. Καρδ***. Αἴγιον. Θερμὰς εὐχαριστίας. ***Π. Ροντόγ***. Λευκάδα. Ἔχει καλῶς. ***Π. Ἀρετ***. Τ. Τ. 904. Σᾶς ἀπεστάλη δελτάριον καὶ δείγματα. ***Β. Τσουλοῦφ***. Τ. Τ. 929. Ἐλάβομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν. Ζητηθέντα φύλλα ἀπεστάλησαν. ***Γ. Ὀρφαν***. Τ. Τ. 924. Σᾶς ἀπεστείλαμεν φύλλα ἐξ ἀρχῆς καὶ ἀναμένομεν ἀπάντησίν σας σχετικῶς μὲ προταθέντα. ***Χρ. Μπεν***. Κέρκυραν. Σᾶς ἐστείλαμεν εἰς ἀπάντησιν ἐκτενῆ ἐπιστολήν. ***Δ. Θεοδ***. Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ συνδρομάς σας. ***Χαρ. Νέον***. Τρίκκαλα. Δὲν ἔχομεν δυσκολίαν νὰ καταχωρίσωμεν τὴν δήλωσίν σας, ἀλλ' ὅμως ἔχομεν τὴν πεποίθησιν πῶς θὰ εἶνε ἄσκοπος ἐντελῶς. Τὸ ἐνδιαφέρον δὲν ἀνεπτύχθη ἀκόμη τόσον, ὥστε νὰ ἐπιτύχῃ ὅ,τι ζητεῖτε. Μόλις θὰ ἴδωμεν ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ κἄτι, θὰ δημιουργήσωμεν ἡμεῖς τοιαύτην κίνησιν μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν μας. Εἰς τὴν πρώτην ἐρώτησίν σας, θὰ ἀπαντήσῃ προσεχῶς ἡ διεύθυνσις εἰς τὰς ἄλλας ὁ Ἀμών-Ρά. ***Ἀγ. Καραν***. Ἐλάβομεν τὸ βιβλίον ποῦ ἐζητήσατε ἄλλοτε τοῦ κ. Χαλᾶ, τιμᾶται δὲ δραχ. 6. Γράψατέ μας σχετικῶς. ***Δ. Σιωμ***. Ἰωάννινα. Συνδρομὴ ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν εἰς κ. Βαρατ. Τὸ «Ἐπιστήμη καὶ λαός» θίγει σπουδαῖον θέμα τὸ ὁποῖον πρέπει κανεὶς ἐκτενῶς νὰ πραγματευθῇ, νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ ἀποδείξῃ ἐπὶ καλῶν ἐπιστημονικῶν καὶ ἱστορικῶν βάσεων. Ἂν δύνασθε, κάμετε αὐτὴν τὴν ἐργασίαν καὶ μᾶς τὴν ἀποστέλλετε, διότι τὸ ἀποσταλὲν εἶνε τόσον μικρὸν καὶ περιωρισμένον, ὥστε εἶνε ὡς νὰ μὴ λέγῃ τίποτε. ***Ἰω. Γιοβ***. Ἐνταῦθα, ***Α. Γεωργ***. Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐχάς σας. ***Α. Μαλτεζ***. Πέρπενην. Παρὰ τοῦ κ. Λεοπ. ἐλάβομεν συνδρομήν σας καὶ ἀντίτιμον διὰ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Χαλᾶ. Φύλλα σᾶς ἐστείλαμεν ἐξ ἀρχῆς, τὸ δὲ βιβλίον θὰ σᾶς στείλῃ ὁ κ. Λέοπ. ***Α. Χαλ***. Κων)πολιν. Σᾶς ἐγράψαμεν ἐκτενῶς. ***Ν. Καραγ***. Βῶλον. Σᾶς ἀπαντήσαμεν ταχ)κῶς. ***Μ. Λιαρομ***. Τ. Τ. 930. Ἐστείλαμεν φύλλα ἀπὸ τοῦ Σ)βρίου π. ἔ. καὶ ἐπιστολήν. ***Α. Ἀγγελ***. Τ. Τ. 930. Ἐγράψαμεν ἐκτενῶς. ***Α. Παλαιολ***. Ἀλεξάνδρειαν Εὐχαριστοῦμεν θερμότατα. ***Γ. Ὀρφαν***. Τ. Τ. 924. Σᾶς ἐγράψαμεν καὶ ἐστείλαμεν φύλλα. Ἐπιταγήν σας ἐλάβομεν. ***Δ. Βαλ***. Παρισίους. Ἐστείλαμεν συστημένην. ***Α. Ἀγγελ***. Τ. Τ. 927 Σᾶς ἐγράψαμεν ὅτι ἡ συνδρομὴ εἶνε δραχ. 12 καὶ ἀναμένομεν. ***Κ. Π***. Πύργον. Σᾶς ἀπεστάλησαν δύο φύλλα ὡς δεῖγμα. ***Π. Μάρτ***. Κέρκυραν. Στέλλομεν φύλλα καὶ γράφομεν ἐπιστολήν. ***Δ. Ι. Λεούσ***. Ὕδραν. Συνδρομὴν ἐλάβομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν πολύ. Φύλλα ἐστείλαμεν ἐξ ἀρχῆς. ***Ν. Κέντ***. Σμύρνην. ***Θ. Βληζ. Κ. Πλατάν***. Σμύρνην Φλώριναν. Ζητηθέντα σᾶς ἀπεστάλεισαν ***Σ. Ζουμπ***. Ἰωάννινα. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ δι' εὐχάς σας καὶ ἐνεργείας.

Ὁ «Ἕων» πωλεῖται ἐν Ἀθήναις ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὰ κάτωθι περίπτερα, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν δὲ ἀπὸ τὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρείας τοῦ Ἑλλην. Τύπου:

1) Σταθμὸς Κηφισσίας: Περίπτερον κ. Γ. Λαμπρινοῦ, δεξιᾷ τῷ εἰσερχομένῳ.

2) Σταθμὸς Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς κ. Θεοχάρη.

3) Περίπτερον κ. Λ. Παπαγιάννη, ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, γωνία φαρμακείου Μαρινοπούλου.

4) Κατάστημα κ. Γιαννοπούλου, Χαυτεῖα, ἔμπροσθεν παντοπωλείου Ψαρρύτη καὶ Κηρύκου.

5) Περίπτερον κ. Φρειδερίκου, γωνία Αἰόλου-Πανεπιστημίου

6) Περίπτερον κ. Θ. Δραγώνα, Χαυτεῖα, γωνία ὁδοῦ Αἰόλου καὶ Σταδίου.

7) Περίπτερον κ. Α. Παπλωματοπούλου καὶ Σια, γωνία Ἀρσακείου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου καὶ Πεσματζόγλου.

8) Ἐκδοτικὸς οἶκος κ. Βασιλείου, Σταδίου 42.

Διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ φοιτητάς.— *Ὁ ἐγγράφων τρεῖς συνδρομητὰς λαμβάνει δωρεὰν τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα τεύχη τοῦ Ἕωνος, ὁ ἐγγράφων πέντε γίνεται συνδρομητὴς δωρεὰν ἐπὶ ἓξ μῆνας, ὁ ἐγγράφων ὀκτὼ γίνεται συνδρομητὴς δωρεὰν ἐπὶ ἔτος.*

Οἱ ἐπιθυμοῦντες προηγούμενα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ, παρακαλοῦνται ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὰ γραφεῖα μας, ἀποστέλλοντες συνάμα καὶ τὸ ἀντίτιμον, πρὸς λεπτὰ 50 ἕκαστον.